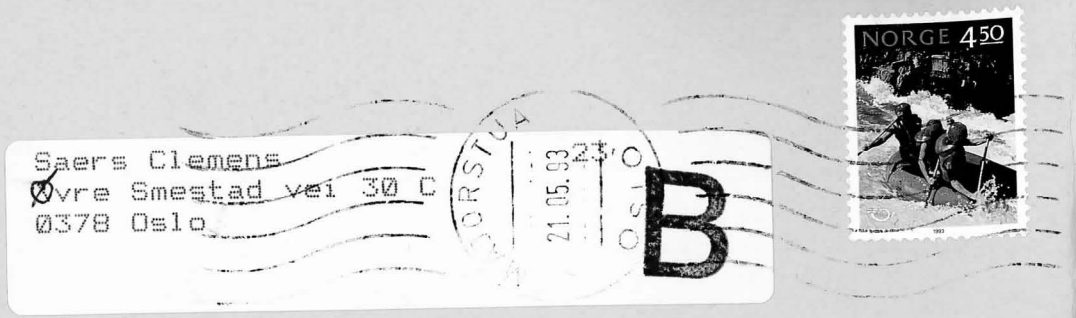

.....

Vennligst meld adresseforandring

VINDEREN HISTORIELAG ISSN 0804-3256

Postboks 90, Vinderen
0319 OSLO

2

Årskontingent kr 100.-
Postgirokonto 0825 0409339
Telefon 22 14 3921 - Per Henrik Bache
Redaktør Finn Holden

.....

INNHOLD

Historietur 3. juni	2	Tove Eidsbø: Barndom på Vinderen	16
Tom V. Segalstad: Sogn grube - historikk	2	Ernst Bjerknes: Sognsvannbekken	21
Redaktørens spalte	5	Årsmøtet 25.3.1993	28
Wenche Helliksen: Oslos forhistorie	6	Minner fra Slemdal III	30
Ole Rojahn: Finne fortidsminner	14	Sekretærens hjørne	34

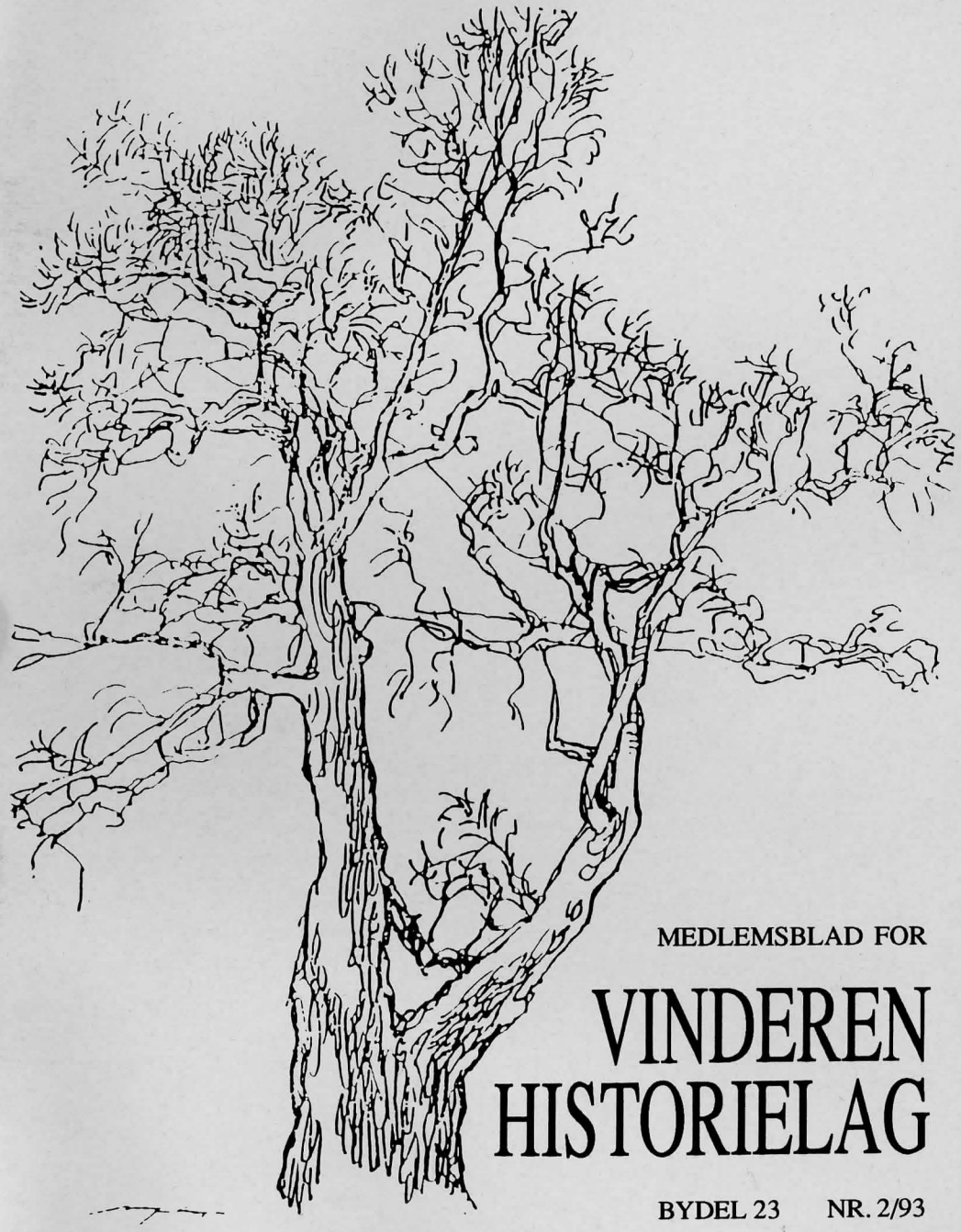

MEDLEMSBLAD FOR

VINDEREN HISTORIELAG

BYDEL 23 NR. 2/93

HISTORIETUR 3. JUNI

Torsdag 3. juni arrangerer Vinderen Historielag tur langs Ankerveien fra Sognsvann til Vettakollen. Vi ser på Gaustad og Vettakollen gruver og Riis skjerp. Turen er på ca. 3 km.

Leder: **konservator Johannes Dons**

Fremmøte på **Sognsvann stasjon kl 1800**.
Ta på godt fottøy, ta ikke med sykkel eller barnevogn på turen. Vil du gå inn i gruben, bør du ta med gummistøvler.
VEL MØTT!

SOGN GRUBE - KORT HISTORIKK

Sogn grube er den østligste av fire gruber og skjerp ved Sognsvannet: Riis el. Bånntjern skjerp, Vettakollen skjerp el. Nye Gaustad grube, Gaustad grube, Sogn grube.

14. oktober 1538 sendte Martinus Chrabbe (**Morten Krabbe**), senere prost ved Mariakirken i Oslo, et brev til Caspar Brochman, sekretær ved Det Kongelige Hof i København, hvor han ber Caspar Brochman om å hjelpe seg, slik at han kan få kongens tillatelse til å drive et "jernberg". Man regner med at grubedriften startet år **1540**, det året Morten Krabbe ble prost ved Mariakirken. Etter Morten Krabbes død ble det lensherren på Akershus, **Peder Hanssøn Bassøe**, som overtok gruben. Peder Hanssøn arbeidet ivrig med bergverket sitt, "Sogneberg Jernbrug", og bygget en masovn ved Maridalsvannet, etter at en sachsisk bergkyndig hadde uttalt seg: "Den Jernmalm, som Peder Hanssøn eier, og forhen Provsten (d.v.s. prosten Morten Krabbe) lod bryde, en Miil fra Opsloe, er dydig, men ikke anvendelig i Hammeren; den fortiener et Jernverks Anlæg og er staalrig." Allerede et par år etter var driften på retur. Peder Hanssøn makeskiftet bergverket i 1545, mot Kronens tredjepart i Sogndalens laksefiske.

Det ble utover 1500-tallet startet og nedlagt flere jernhytter ved Akerselven og i Maridalen til foredling av jernmalm, men tross store privilegier fra Kronen, var driften ulønnsom, og det kan ikke ha vært store driften ved Sognsvannsgrubene i denne tiden. Grubene ble glemt, inntil Bærums Verk mutet samtlige gruber og skjerp ved Sognsvann 23. mars 1798. Ved Bærums Verk ble det stilt store forhåpninger til grubene pga. malmens kvalitet. Peder Anker og masovnsfolkene hans fortalte nemlig at når man satte på masovnen 2/3 Gaustadmalm og 1/3 Sognsmalm, fikk man et utmerket jern. Gaustadmalmen kom på 1 riksdaler og Sognsmalmen på 2 riksdaler pr. tønne, levert ved masovnen, mens de vestlandske malmene kostet 2 1/2 riksdaler pr. tønne. Man hadde tenkt å bryte så mye som 2000 tønner malm årlig, og ville frakte malmen på Ankerveien, som var blitt anlagt noen år tidligere. Driften av Sognsvannsgrubene ble imidlertid ikke av noen varighet denne gangen heller, Bærums Verk nedla grubedriften i 1854.
I 1906 - 1907 ble det av et privat selskap igangsatt prøvedrift ved grubene, men den viste at ordinær drift ikke lønte seg, det er for små malmansamlinger som ligger på grensen mellom syenitt og hornfels i Sognsvannsområdet, slik at driften har vært nedlagt siden 14. desember 1907.
Ved Sogn grube er det drevet 7 synker av forskjellige størrelser (en synk på 8 m3 100 meter øst for gruben, kommer ikke med på kartskissen på side 4), dessuten en ikke ubetydelig grubedrift under dagen, sett i relasjon til at man drev "fyrsetning". De gamle bergmenn varmet opp fjellet med bål til det sprakk, pga. at berget utvidet seg. Resultatet av dette er at fjellet får en glatt og buet form. I grubeområdets nordøstre ende finner vi en oppbygget "göpel" (hestevandring), bygget for pumpverkets skyld.
Av sikkerhetsmessige grunner er det satt gjerde rundt gruben.

Førsteamanuensis Tom V. Segalstad
Bestyrer ved Mineralogisk-Geologisk Museum, Universitet i Oslo.

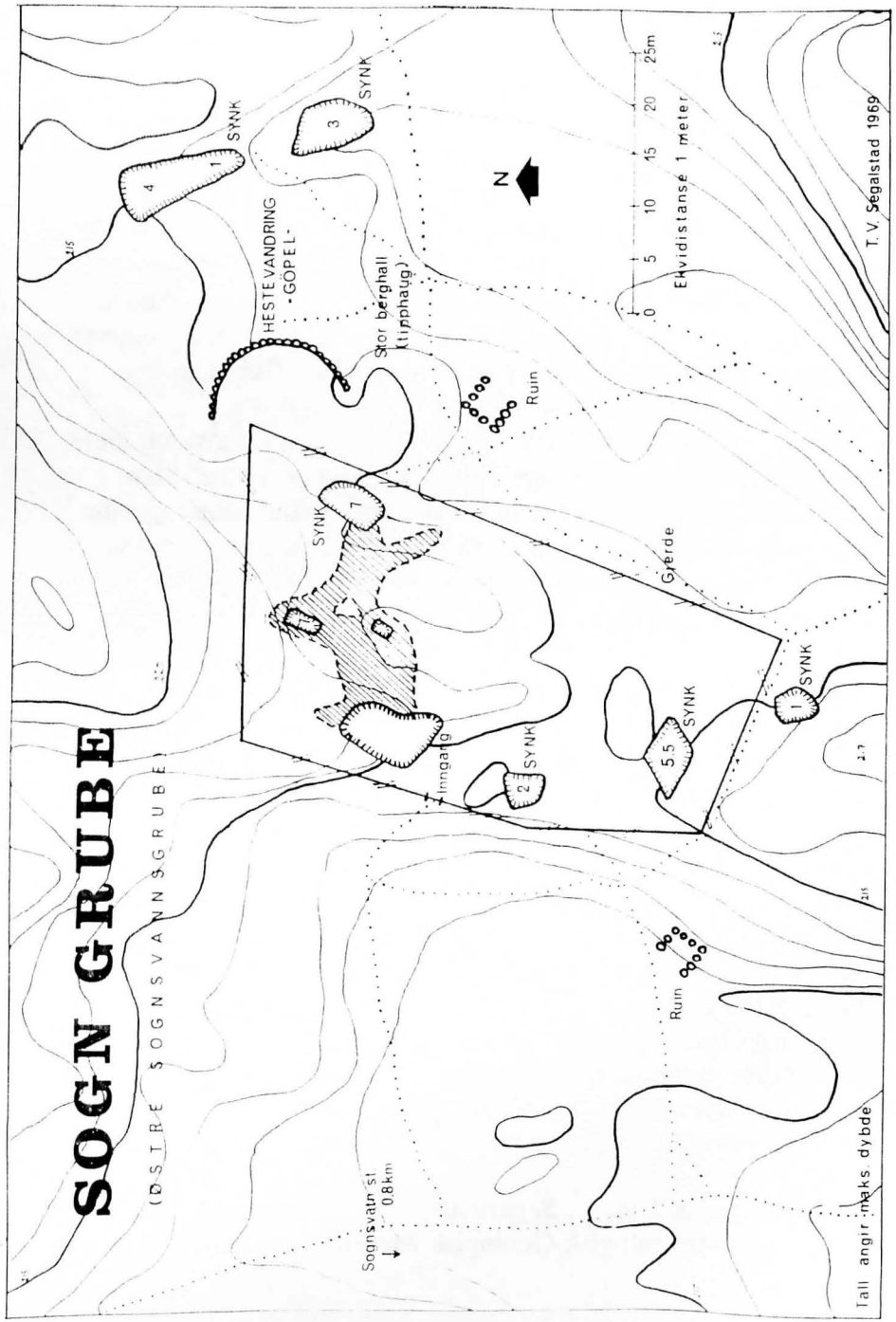

"Sognebers Grube", ved Sognsvannet.
Oppmålingsskisse av T.V. Segalstad

REDAKTØRENS SPALTE

Redaktøren har flere ganger nevnt at medlemsbladet etter hvert skal gjennomgå den historiske utvikling i vår bydel. I dette nummeret innleder arkeolog Wenche Helliksen hos Byantikvaren i Oslo med en oversikt over arkeologiske funn i området. I arkeologisk litteratur er det vanskelig å få en oversikt over funnene i bydelen. Redaksjonen er derfor svært glad for at Wenche Helliksen med en gang svarte ja på spørsmålet om hun ville skrive en slik oversikt.

Wenche Helliksen skriver at det er gjort få arkeologiske funn i vår bydel, men at det kan hende at det fremdeles gjemmer seg minner fra vår forhistorie i bydelen. Sekretæren, Per Henrik Bache, har intervjuet arkeologistudent Ole Rojahn som nylig har oppdaget en bygdeborg i Oppegård, om hvordan man kan se etter fortidsminner.

I tilknytning til gruveturen 3. juni har vi fått en introduksjon av førsteamansuensis Tom V. Segalstad om gruvedriften i området. Vi håper på godt vær på turen.

Vi har etterlyst stoff fra bydelen fra medlemmer. I dette nummeret har vi to slike artikler, barndomsminner fra Vinderen Hovedgård og skoleminner fra Slemdal skole. Vi takker forfatterne for dette stoffet og håper på flere innlegg.
I tilknytning til minnene fra Vinderen har vi også satt inn en over 40 år gammel artikkel om Sognsvannsbekken.

Finn Holden

TREKK FRA OSLOS FORHISTORIE

I tusenvis av år var landet dekket av is. For 10000 år siden trakk den siste store innlandsisen seg tilbake fra Osloområdet. Alt land som i dag ligger lavere enn 220 meter, og som nå er fruktbart land, var den gang havbunn. Fjorden strakte seg langt innover i Sørkedalen, Lommedalen og Bærumsdalen, og Grefsenåsen og Tryvannshøgda stakk ut som landtunger i fjorden. Fra denne tiden kjenner vi boplasser tilhørende de eldste jegergruppene her i landet, bl.a. i det sydlige Østfold.

Få funn i Oslo

Funnmassen fra Oslo er liten og dominert av tilfeldige løsfunn, som bare gir oss glimt inn i forhistorien. Det meste av vår kunnskap om Oslodalen i forhistorisk tid har vi fra gjenstander som oppmerksomme folk tilfeldig har funnet og levert inn til museet. I tidens løp har plogen, og senere traktoren og gravemaskinene, fjernet mange spor. Her er fornminnene utplanert for å gi plass for den tette bebyggelse. Utbyggingen av Oslo har ikke bare fjernet fornminner, men også dramatisk endret landskapets karakter. Det er derfor ikke lett å forestille seg hvordan det har vært i forhistorisk tid.

Heldigvis er det bevart endel synlige fornminner i Oslo også. Bygdeborger, oldtidsveier, gravhauger, helleristninger osv. ligger spredt rundt i Oslo, og vitner om eldgammel ferdsel og bosetning. På Ekebergsletta er det bevart mer enn 100 fornminner, deriblant svært mange gravhauger som ennå ikke er undersøkt.

På bakgrunn av en henvendelse fra Vinderen Historielag vil jeg i denne artikkel presentere hvilke funn vi kjenner i området tilhørende matrikkelgårdene Holmen, Grimelund, Borgen, Frøen, Ris, Vinderen, Gaustad og Blindern. Ved hjelp av de oldsaker som er funnet, vil jeg forsøke å gi et bilde av hvordan det kan ha

vært her i forhistorisk tid.

Jegere og samlere

Det er funnene i jorda som forteller om de første menneskene i Oslodalen. De foreløpig eldste sikre spor av mennesker er fra omkring 5000 f.Kr. Funn ved gården Nøstvet i Ås, like i nærheten av det som i dag er Oslos grense mot sør, har gitt navn til en hel tidsepoke og dens kultur - "Nøstvetkulturen". Redskapene vi kjenner fra den tiden, er steinøkser og slipesteiner, og småredskaper som skrapere, kniver og bor laget av flint. På Ris er det funnet en øks av nøstvettype. Funnet er et vidnesbyrd om at her har folk også ferdes i eldre steinalder. Blant de mange enkeltfunne gjenstandene fra de nesten 5000 år steinalderen dekker, blir betydningen av de få gruppefunn vi har meget stor. På Stig og Disen og i det nåværende Rodeløkka Kolonihaver har det ligget slike fangstboplasser tilhørende "Nøstvetkulturen".

Folkene har vært jegere og samlere og bodd langs stranden eller nær kysten, ved elver og vann. Havet sto den gang ca. 60 m høyere enn i dagens Oslo, og klimaet var mildere. Omkring Oslofjorden vokste det en frodig og tett løvskog, og skogen var trolig rik på villsvin og hjort. Til disse fangstfolkene er det naturlig å knytte helleristningene ved Sjømannsskolen på Ekeberg. Ristningene som er hugget inn i fjellet for omkring 6000 år siden, består hovedsakelig av dyremotiver, oftest hjortedyr. Kanskje var det jegere som laget dem for å bedre jektlykken, eller som et offer i forbindelse med religiøse semonier?

Eldste jordbruk

De eldste spor etter jordbruksvirksomhet i Norge er fra ca. 4000 f.Kr. I Oslo har vi de første spor etter jorddyrking og husdyrhold i pollenprøvene fra omkring 3000 f.Kr. Det utelukker selvfølgelig ikke at jordbruksvirksomheten kan ha startet tidligere.

De første jordbrukerne valgte først og fremst å slå seg ned i områder med lett sand- og morenejord, helst sydvendt. Mange oldsaker og fornminner er nettopp funnet i fruktbare områder med kabro-siluriske bergarter eller isavsetninger, der det opp til vår tid har vært drevet jordbruk.

De første bøndene brukte store tynnakkete flintøkser til felling av trær. Det antas at det tidligste jordbruket har vært svedjebruk, senere fikk en ard å pløye med. De har svidd av mindre rydninger for å så korn og skaffe beitemarker til dyra. Denne metoden krever ikke spesielle redskap, det er nok å ringbarke trærne, svi av et område og så kornet i asken. Det var en enkel, men arealkrevende metode. Det er funnet kraftige flintøkser med skarpslipt egg fra denne tiden på Ris og Vindern. De dugde bra til å hugge ned lauvskogen før området ble svidd av.

Den jordbruksformen en hadde, med svirydding av skogen, førte til at jorda etter noen få år ble ødelagt for korndyrking, og en måtte stadig flytte til nye områder. Likevel ble menneskene mer bofaste enn tidligere, og flere mennesker kunne nå livnære seg i Oslodalen. Fangsten fortsatte imidlertid å spille stor rolle også etter at en hadde fått kjennskap til jordbruket.

I Sør-Norge er det stor økning og spredning av funn på slutten av yngre steinalder, fra ca. 2000 f.Kr. Det samme er tilfelle for Oslo. Dette tolkes vanligvis som at jordbruksøkononomien etableres og sprer seg. Om det er tilfelle for Oslo, vet vi ikke. Vi kjenner ennå ingen boplasser tilhørende bønder i Oslodalen.

Gjenstandene fra dette tidsrommet er knyttet til jordbrukskulturen: skafthulløks, dolk, spyd og sigd. Den enkle skafthulløksen (se fig. 1) er den mest tallrike gjenstanden fra den yngste del av steinalderen, og var også i bruk i bronsealderen. I Oslo er det også skafthulløksene som dominerer funnbildet i denne perioden.

Øksene har hatt flere funksjoner. Ofte er de merket av tungt arbeid ved kraftige bruddskader og ikke sjelden er de brukket ved skafthullet. De antas å være brukt i forbindelse med rydding av åkre, f.eks som rotøkser og til å bearbeide jorda. Skafthulløkser er bl.a. funnet på Holmen, Borgen, Ris og på Vinderen hovedgård.

I bronsealderen (ca. 1800-500 f.Kr.) dyrket folkene fortsatt jorda og drev jakt og fiske. De få bronsegjenstandene vi har, viser at en har drevet handel med sydligere områder der bronsen fantes. Bronsen var hele tiden kostbar og sjelden, - det var stein- og flintredskaper som fortsatte å dominere. Funn og helleristninger forteller at det i midtre og yngre del av bronsealder antagelig har eksistert en rekke jordbruksgrender på den småkuperte, sørvendte sletten mellom Ekeberg i sør/øst, Vettakollen og Holmenkollen i nord og Ullernåsen i vest.

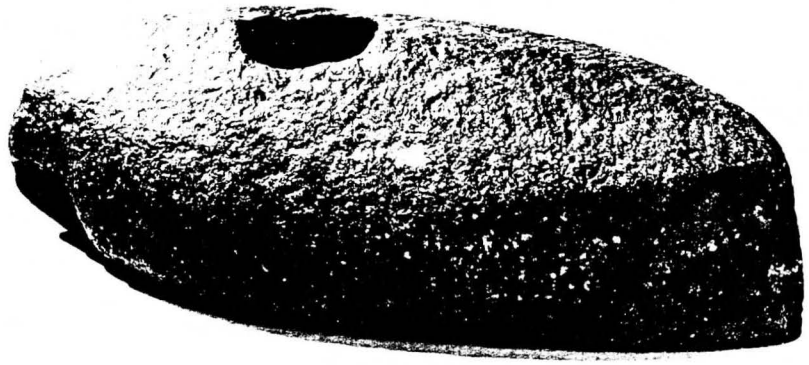

Fig. 1. Skafthulløks av stein fra den yngste del av steinalderen. Funnet ved Vestre Holmen. Foto Ove Holst, Universitetets Oldsaksamlings arkiv, Oslo.

Helleristninger

På Universitetsområdet på Blinderen ligger et felt med helleristninger fra bronsealder. Ristningen består av i alt 52 figurer, derav 9 skålgroper, 7 sirkelmotiver, 30 fotsåler, 2 skipsfigurer og 9 ubestemmelige figurer. På Vestre Gaustads grunn ved administrasjonsbygget til Sentralinstituttet for industriell forskning, finnes det 2 bergflater hvor det er 15 skålgroper på det ene og minst 100 på det andre. Likeledes finnes det like nord for Gaustad gård et annet felt med skålgroper. Nevnes kan i denne sammenheng at et av de få bronsefunn vi kjenner fra Oslo, nettopp er funnet på Gaustad. Det er en hulløks av bronse fra tiden ca. 900-500 f.Kr. Fordi vi kjenner få bronsealderfunn fra Oslo, er helleristningene av stor betydning for å kunne studere bosetningen. Det er bl.a. interessant å merke seg at skålgroper ikke bare forekommer nede i den fruktbare Oslodalen, men også på Ekeberg, Holtet og Fossum i Groruddalen.

De aller fleste helleristningene fra bronsealder er funnet i jordbruks- og beiteområder. Forekomsten av skålgroper på Gaustad og helleristningene på Blinderen svarer med hensyn på beliggenhet til bronsealderens helleristninger som er funnet i de typiske helleristningsområder i Østfold. De ligger gjerne i innmarken, og ofte i lende som den dag i dag er åker. Skålgroper er også funnet på setervoller, bl.a. i Indre Sogn og Øvre Valdres. Hvorfor helleristningene ble laget eller hvilken betydning de har hatt, vet vi ikke. En tolkning er at de har inngått i fruktbarhetskult.

Kaldere vær for 2500 år siden

Først for om lag 2500 år siden ble værlaget omtrent som i vår tid, med fuktig og kjølig klima, og landskapet i Oslodalen ble slik vi kjenner det nå, med store granskoger rundt åsene som omgir byen. Fra slutten av yngre bronsealder og frem til omkring midten av romertiden (ca. 200 e.kr.) har vi få sikre arkeologiske spor

etter mennesker i Oslo-området. Innenfor dette nesten funntomme interval har imidlertid botanikeren Ulf Hafsten konstatert opptil 31 prosent kornpollen i en prøve fra Fuglemyra ved Vettakollen. Det viser at hva enn funntomheten indikerer - folketomt kan det ikke ha vært i Oslodalen, og jorda er blitt dyrket.

Fra vikingtiden har vi langt flere funn enn fra hele resten av jernalderen (500 f.Kr.-1050 e.Kr.) til sammen. Analyser av funnfordelingen for frankiske sverd på Østlandet har vist at noe må ha skjedd utover i vikingtiden. Bare området rundt Hamar har funnkonsentrasjoner fra 900-tallet som kan måle seg med Oslo. Funnene tillater oss å formode en økning i befolkningen, og dette støttes av en del gårdsnavn vi mener å kunne datere til vikingtiden.

På Ris er det funnet et sverd fra vikingtid som trolig stammer fra et gravfunn. Videre er det funnet en fingerring av sølv på Borgen (se fig. 2). Det er også funnet flere funn fra jernalder, men de kan ikke dateres til en bestemt periode. Videre skal det nevnes at det ligger en gravhaug i Jonas Holmens vei, en gravhaug i Risalleen 28 og en i Jegerveien 1. Ingen av gravhaugene er undersøkt av arkeologer. Gravhauger er fra jernalder, men kan ikke uten videre knyttes til eldre eller yngre jernalder. Det ble riktignok først skikk å bygge gravhauger etter Kr.f., selv om de også kan være eldre. I jernalderen ligger gravene gjerne samlet i felt nær gårdene. Det er derfor rimelig å anta at det har vært flere gravhauger i området enn dem som er bevart i dag. Kanskje finnes det ennå flere gravhauger bevart i villahagene!

Fig. 2. Sølvring fra vikingtid. Funnet på Borgen. Foto L. Smestad. Universitetets Oldsaksamlings arkiv, Oslo.

Stedsnavn

Sammen med arkeologisk, historisk og naturhistorisk materiale er stedsnavnene en viktig kilde til kunnskap om bosetningen. Stedsnavnene avspeiler mange ulike sider av menneskelig virksomhet i landskapet. De forteller om ferdsel, sosiale og religiøse forhold, om naturressursene og om hvordan de er blitt utnyttet. Her skal nevnes noen eksempler. Grimelund er muligens avledet av elvenavnet, Grima. Borgen er sammensatt av borg og vin, naturlig eng. Kanskje kan stedsnavnet Borgen antyde en ellers ukjent bygdeborg. Frøen er sammensatt av fjor, fruktbar, og vin, naturlig eng. Kanskje henger Frøen mer sammen med gudenavnet Frøy enn med fruktbarhet i sin alminnelighet.

Gårdsnavnene markerer også klasseforskjeller mellom gårdene. Navn med usammensatte naturbetegnelser som Ris er alltid knyttet til de beste jordbruksområdene i bygdene. Det samme gjelder gårder med religøst innhold som Ullern. Samtidig ligger slike gårder sentralt i bygdene, ved ferdselsknutepunkter nær fjorden eller ved andre viktige kommunikasjonslinjer.

Etter hvert som nye gårder ble ryddet, fikk disse ofte navn med endingen -vin, naturlig eng, som Holmen, Borgen, Frøen, Blinderen og Vinderen. Enkelte vin-gårder ble kanskje tatt opp allerede i førromersk jernalder (500 f.Kr.-Kr.f.). I yngre romertid (200-400 e.Kr.), folkevandringstid (400-550 e.Kr.) fram t.o.m vikingtid ryddes gårder med navn som ender på -stad slik som Gaustad. Selv om navnet ut fra språklige indisier er fra yngre jernalder, kan gården ha eksistert allerede i romertid, og det er mulig at det har foregått et navneskifte senere.

I forbindelse med bygging av nytt rikshospital på Gaustad er det foretatt arkeologiske undersøkelser mellom låven på Gaustad gård og Gaustad Sykehus. I forbindelse med denne undersøkelsen ble det påvist 5 kokegroper. De inneholder brent stein og kull og er

typisk for eldre jernalder. Gropenes alder kan imidlertid ikke med sikkerhet fastslås før trekullprøvene er datert. Videre undersøkelser på Gaustad gård vil fortsette til våren/sommeren. Kanskje vil vi her finne de første spor etter boplasser tilhørende bønder i Oslodalen.

Wenche Helliksen

Fig. 3. Helleristningsfeltet på universitetsområdet på Blindern (s. 10). To skipsfigurer og flere fotavtrykk. Sannsynligvis skulle avtrykkene lokke eller tvinge fruktbarhetsguden til å komme til nettopp deres åker og eng. Trolig hugget en gang i tiden 1000-600 f.Kr. Kilde: "Groruddalen fra fangstsamfunn til industrisamfunn" og Norges historie, Capp. 1976.

HVORDAN FINNER MAN FORTIDSMINNER?

Vår sekretær har nylig vært på besøk i Oppegård og sett på deler av den nylig oppdagete bygdeborg som må være Nordens største antagelig fra ca 400 år e.Kr. Det var en fantastisk opplevelse, sier Per Henrik og han har allerede overtalt Ole Rojahn til å komme til vårt område for å se på noen av de fortidsminner vi lurer på hva er. Hvis du vet om noe, si fra til sekretæren for videre utforskning.
Men vi gir ordet til Ole Rojahn, 31 år, arkeologistudent:

Mange spor fra fortiden ligger godt synlig i terrenget, men er fremdeles uoppdaget. Det har i den senere tid dukket opp en rekke fortidsminner i Oslo og omegn. En gravhaug på Torshov og en bygdeborg midt i et kjent turterreng øst for Maridalsvannet er kjente eksempler. Nylig er det også blitt funnet bl.a. bygdeborger og gårdsanlegg i Oppegård, rett syd for Oslo.

Mange spør seg om hvorfor slike relativt store fortidsminner ikke er blitt oppdaget før. Noe klart svar på dette er det vanskelig å gi. En av grunnene er nok at det ikke er så mange som vet hvordan fortidsminnene avtegner seg i terrenget. Med litt observante øyne og noe bakgrunnskunnskaper er det imidlertid ikke så vanskelig å oppdage slike levninger fra fortiden. Kanskje du kan bli den neste som oppdager et ukjent fortidsminne, som igjen kan bidra til registrering og kartfesting av nye og spennende funn.

Gamle veifar kan være noe av det man oppdager først, fordi de ofte er godt synlige i terrenget. Det kan være en indikasjon på at det også finnes andre fortidsminner i nærheten. Veiene gikk jo nettopp til og fra disse. Mange ferdselsårer har fulgt den samme traseen i århundrer. I Gulatingsloven fra før 900-tallet står det at "Alle veger og led skal være som de har vært fra gammelt av".

Før gravemaskinen og dreneringsrørene kom, unngikk man som oftest våte partier, det har jo alltid vært et poeng å holde seg tørr på beina. Derfor ligger de gamle veifarene i de fleste tilfeller høyere opp i terrenget enn dagens veier. Man kan gjerne begynne med å søke på de tørreste stedene, kanskje over en åsrygg eller langs ei li. På slike steder kan en ofte finne såkalte hulveier. Dette er grøfter som har fått sin karakteristiske U-form på grunn av ridning og annen ferdsel. Noen ganger kan en skimte to hjulspor med et søkk i midten, dannet av hestehovene.

I enkelte tilfeller har man krysset myrer istedenfor å ta den lange veien rundt. På slike steder kan det være spor etter hel- og halvkløyvde stokker, lagt på tvers eller på lags av veiretningen, ofte med et underlag av kvist og greiner. Disse ble kalt "klopper" eller "kavlbroer" og kan noen ganger sees som et hvitt spor gjennom myrulla. Dette er fordi det er tørrere og dermed bedere vekstvilkår oppå kavlbroa. Med et jordborr eller en spiss stang kan man prøve å lokalisere kavlbroer. Der hvor myrene er grøftet kan kavlbroer avsløres i profilene.

I senere utgivelser av bladet vil jeg komme tilbake med tips om hvordan man kan oppdage andre historiske levninger ute i naturen. Så inntil videre:
GOD JAKT!!!

Ole Rojahn

BARNDOM PÅ VINDEREN HOVEDGÅRD

I dag er det bare hovedbygningen som står igjen av den gamle Vinderen Hovedgård. Eiendommen er gått ut av Winderen-familiens eie. Av den vakre kastanjealleen som førte fra Ivar Aasens vei inn til tunet, er det bare et par trær igjen. Nå er navnet Tunfaret.

Tunet var en arkitektonisk perle. Bygningen som dannet tunet, var plassert i firkant med hovedbygning, drengestue, stall, stort vognskjul, stabbur, vaskerom med en enorm jerngryte, en diger rulle og naturligvis vedboder og toaletter. Når man kom gjennom alleen, kunne man se gårdens "bumerke", som var plassert øverst i haven. Det var et merkelig stenmonument som i sin tid ble funnet på løkken Volvat som tilhørte Vinderen gård. Vi kalte det for "stenmannen" fordi det lignet en mann med skygggelue. Et fint dueslag samt to mektige trær gjorde tunet levende. Tegneren Ulf Aas har fortalt meg at han som gutt hjem fra skolen ofte stjal seg til å kikke inn på tunet. Han sa følgende: "For meg var Vinderen Hovedgård romantikkens høyborg". Ulf Aas følte nok den spesielle stemningen som rådet der. Under krigen da det var lite å gjøre i Aftenposten, gikk han opp og tegnet tunet. Meget var blitt borte, blant annet dueslaget, men han husket godt, og det ble en glimrende tegning.

Det var ingen gårdsdrift i 1918 da mine foreldre flyttet opp på gården. Gamle enkefru Anne Marie Winderen og hennes voksne barn med ektefeller bodde der. Bare den yngste datteren, Ingeborg Owesen, bodde i byen. Det som var til overs av plass, ble leiet ut. I 1919 ble jeg født på gården og fikk tilbringe hele min barndom der til jeg var 13 år.

Hele familien Winderen ble som en familie for meg. Anne Marie Winderen ble en slags mommo, og hennes barn og svigerbarn ble

onkler og tanter.
Mommo residerte i 2. etasje i hovedbygningen med sin yngste sønn onkel Thorleif. I den største delen av første etasje samt litt av sidebygningen bodde komponisten Halvdan Cleve, gift med pianisten Berit Winderen, og deres fire vakre musikalske døtre. I den minste delen av første etasje bodde min familie. Stallen og stabburet var innredet til boliger. I stallen bodde onkel Rasmus med tante Marit og datteren Anne Marie. I stabburet bodde operasanger Albert Westwang med sin kone Dudu Winderen. Drengestuen ble leid ut til kontorsjef Lund Johansen med kone og to barn.

Gjennom en stor portal i sidebygningen gikk en liten vei bort til to portnerstuer som lå tett inntil Blindernveien. I den ene bodde

familien Johansen Nordby med tre barn. I den andre bodde gamle kunstmaler Adam Eriksen med kone. Deres to voksne sønner, Sigurd og Bjarne, bodde i byen. De ble begge kjente kunstmalere.

Winderen-familien var fargerik, kunsterisk og kanskje en smule eksentrisk. Fellestrekket for alle i familien var at de var glade i barn. De var som kunstnere flest selv noen store barn. For eksempel kan jeg fortelle at da min søster etter en alvorlig lungebetennelse (penicillinet var ikke oppdaget den gang), endelig blek og skjelvende sto ute på tunet, kom onkel Halvdan og utbrøt da han så henne: "Gud velsigne deg, Evy, at du er blitt frisk igjen. Vi har alle vært så engstelige for deg." Han gikk bort og klappet henne og puttet 50 øre i hennes lille hånd. 50 øre var mange penger for en 6-åring den gang. Min søster har aldri glemt denne episoden.

Clevedøtrene var for voksne til å leke, men vi var mange nok barn likevel til allslags lek. Med tunet, haven med allslags bærbusker og frukttrær og det store jordet som strakte seg helt ned til bekken ved Anne Maries vei, var eiendommen et paradis for barn. Jeg gledet meg til hver lørdag, for da kom Albert Owesen opp til sin mommo hvor han hadde stående sitt eget rom. Albert var full av ideer og fantasi som fikk fritt utløp på Vinderen. Det er med fryd jeg tenker tilbake på alt det morsomme han fant på. Han fikk blant annet i stand en fin apasje-leir på jordet med hytte, marterpel og bålplass. Vi pyntet oss med frynser på buksene og bånd med hønsefjær på hodet. En dag fant vi en død katt som vi stekte på bålet. Det ble en ufyselig lukt som med en lett bris ble ført inn mot tunet. De voksne som satt ute, løp for å se hva som foregikk, men da var alle apasjene som sunket i jorden.

Om vinteren hadde vi det hellende jordet til fin skibakke. Guttene rigget opp stilas og hopp, som ble flittig benyttet.

Bekken som går under Blindernveien, danner like etter en stor foss. Der var det i gamle dager en mølle. Rester av fundamentet til møllen kan ennå sees. En stor møllesten ble i min tid fraktet opp til tunet og lagt der til minne om riktig gamle dager.

Om våren var vi barn på våtmarksområdet nedenfor fossen og plukket hvitveis, som det var store tepper av. I dag er våtmarksområdet lite etter all bebyggelsen.

Det var alltid liv på tunet. Herlig musikk tonte ut fra tante Berits musikkværelse, som lå med vindu ut mot tunet. Dype sangtoner kom fra stabburet. Helt stille ble det aldri, for om ikke annet, så var det duene som kurret.

Onkel Rasmus var jeger og hadde både harehund og elghund. Vi barn var henrykte når elg- hunden fikk hvalper, som vi fikk kose oss med. De var som bløte, små bamser. Utenfor stallen hadde onkel Rasmus et stort stenbord. Rundt dette bordet samlet han i sommer- halvåret alle sine venner. Det var kunst- malere, arkitekter og journalister. Jeg husker godt at Rudolph Thygesen var på tunet og malte. Onkel Halvdans søster var gift med Henrik Sørensen. De vanket naturligvis også på Vinderen.

Mommo satt alltid på tunet om formiddagen så sant været tillot det. Kom besøkende til en av familiene til gårds eller et bud med varer, ble vedkommende anropt av mommo som forhørte seg om alt. Det hun fikk å vite, holdt hun for seg selv. Hun var så visst ingen sladrekjerring. Det var ganske enkelt en måte å underholde seg selv på. Mommo var et snilt og raust menneske. Hun sa alltid at frisk luft, vær og frukt var sunt for barn, og vi fikk sannelig nok av disse godene ved å bo hos henne på Vinderen.

Det er sørgelig at ikke gården med sitt unike tun ble restaurert og bevart for all fremtid. Hele Vinderen-eiendommen er blitt

bebygget. I 1958 fikk min mann og jeg kjøpt et lite hus i Vinderenveien. Vårt hus ligger der hvor jeg som barn tok Telemark-svingen. Det var godt å komme tilbake på gamle tomter med alle minner fra min barndom.

Jeg slutter med en takk til familien Winderen som ga meg en morsom og hyggelig barndom.

Tove Eidsbø

PS
Edvard Munch besøkte også Vinderen Hovedgård. Han var interessert i en plan som onkel Rasmus hadde om at et Munch-museum skulle ligge på Vinderen-eiendommen. Men myndighetene bestemte at museet skulle ligge et annet sted i byen, og slik ble det jo også.

Portstuene ved Vinderen 1938.

SOGNSVANNSBEKKEN

Heldigvis, kan jeg vel nesten si, har kommunen ennu ikke rukket å parklegge Frognerbekken, for da hadde vi vel fått et anlegg med fine gressplener og stensatte bekkebredder, noe i likhet med bekkeanlegget på St. Hanshaugen, kan jeg tenke mig. Ikke så å forstå at kunstige anlegg ikke kan være både vakre og stilfulle, men det jeg håper på, er at man i størst mulig grad kunde bevare den oprindelige natur, så man kunde få et noenlunde riktig inntrykk av det terreng, som byen er bygget på.

Slik som Frognerbekken ser ut idag, når man tenker sig søppelet og kloakkvannet vekk, har antagelig Bisletbekken sett ut, da Henrik Wergeland bygde Grotten og kunde sitte på sin terrasse og høre susen fra fossen på Holbergs plass, og da professor Rasch gikk på bekka- sinjakt i myrlendet fra Tullinløkken til Piperviken. Og slik har vel også de andre bekkene gjennem byen sett ut.

Frøensbekken
Ovenfor Frithjof Nansens vei skifter bekken navn, men av Frøensbekken er det ikke stort igjen. Man kan såvidt skimte en snipp av den fra broen, idet den forsvinner under trær og busker i restene av Frøens gamle park. Men nettop denne rest av bekken er det som nu kanskje skal komme til heder og verdighet igjen, ved anlegg av det påtenkte bad ved Majorstuen. Her kan man da muligens få litt igjen av den fordums herlighet, da Frøens-dammene var en verdig pendent til Frognerdammene og det bastante Thaulow tårn bekronte toppen av Volvathaugen.

Den nedre dam, som lå på Holmenkollbanens nuværende stasjonstomt, blev tidlig gjenfylt, men den øvre dam, som lå der hvor Frøens stoppested på Sognsvannbanen nu ligger, eksisterte jo lenge efter Holmenkollbanens anlegg. Her var ennu et vakkert anlegg langt ut i 80- og 90-årene. Men nu er også den gjenfylt og

Sognsvannsbekken ved Anne Maries vei. Efter skisse fra 1915.

bekken ført i en sementrenne langs tomten.

På strekningen mellem Slemdalsveien og Anne Maries vei ligger bekken mellem Sognsvannsbanen og den regulerte vei 129. Her er anlagt en fotsti med et par primitive broer over bekken, men når det nu er regulert en park- stripe langs bekken, vil vel denne fotsti bli omlagt og anordnet på en mere smakfull måte. Bekken går jo i et vakkert stryk med tildels store og vakre trær på begge sider.

Vinderenbekken

Fra Slemdalsveien til Store Ringvei er det som nevnt regulert en parkstripe langs bekken, så her skulde altså bekken være sikret, så det kun står igjen å få den oprensket og gjort tilgjengelig. Langs

Anne Maries vei går bekken stille og fredelig mellem store trær, men breddene er så overgrodd at man bare her og der kan skimte vannet fra veien. Her bør legges en liten fotsti langs bekken, for det er først når man kommer helt ned i bekkeleiet, at man får øie på hvor vakkert her er.

Fra Anne Maries vei svinger bekken inn i et skogholt med store vakre løvtrær, hvor den forgrener sig i flere løp. Her er litt vått og myrlendt, men det skal ikke stor oprenskingen til av bekkefar og skogbunn for å omdanne dette areal til en usedvanlig vakker naturpark, som så å si ligger ferdig fra naturens hånd. Fra eiernes side foreligger der imidlertid en reguleringsplan, hvorefter skogholtet skal raseres og omdannes til en stor dam. Planen er visstnok godkjent av Aker, men det er vel tvilsomt om den

Fra Frøensdammene 1884

kommer til utførelse i noen nær fremtid, da damanlegget visstnok vil bli ganske kostbart. I forhold hertil vil en oprensking av bekkeløpene og skogbunnen koste en bagatell og vil heller ikke foregripe noe med hensyn til et senere damanlegg, men innen den tid vil man forhåpentlig være kommet til den opfatning at skogen er så vakker at det vil være synd å ødelegge den, og så sparer man omkostningene med damanlegget.

Ovenfor skogholtet har man møllefossen med rester av fundamtene for det gamle mølleanlegg. Bekken danner her en vakker foss i en romantisk kløft omgitt av store praktfulle trær. Under flom er fossen et praktfullt syn, som langt overgår de fosser man kan få se i utenlandske turiststrøk ved å trekke i en snor for 50 øre. Og det skal ikke store regnskuren til før bekken går i flom. Alt som skal til for at man kan få gleden av slike naturherligheter midt inne i byggeområdene, er bare litt oprensking så det blir fremkommelig langs bekken.

Ved Blindernveien like ovenfor fossen ligger Vinderens gamle portstuer, som vilde danne en vakker og tiltalende inngang til naturparken, hvis de kunde bevares. Ved gjennemførelse av den nu gjeldende regulering må nemlig den ene av portstuene rives. Men det skal ikke stor forskyvningen til for at den kan spares. Hvis man så samtidig flyttet broen et lite stykke opover bekken, kunde det også bli anledning til å slake ut den bratte Vinderenbakken, som nu er meget generende for trafikken.

På strekningen mellem Blindernveien og Store Ringvei danner bekken grensen mellem Vinderen og Gaustad. På den ene side har man da den Psykiatriske Klinikk med sine parkanlegg og Gaustads jorder, og på den annen side kun delvis bebyggede tomtearealer. De nybyggede villaer har ført sine haver ned til bekken, som på denne strekning går i store buktninger med små stryk og stille partier omgitt av trær og busker. På Gaustads side

Møllefossen ved Vinderen 1938.

var der her et vakkert skogholt, som dessverre er rasert for et par år siden, antagelig for å skaffe sol til jordene. Fra jordbrukshold er det vel ikke noe å si på det, men fra et naturfrednings synspunkt er det sørgelig. Men lar man bare arealet i fred, vokser vel skogen op igjen fra roten. Den er allerede på god vei, og med tiden vil man da her atter få et yndet opholdssted ved bekken.

Gaustadbekken

Ovenfor Store Ringvei ligger bekken som nevnt i det areal som ifølge generalplanen tenkes utlagt som friland. Her skulde man altså ha gode chanser til å bevare bekken i sin oprindelige naturtilstand. Man har på denne strekning mange vakre partier med stryk og foss og stille kulper, og de tilgjengelige steder er yndede opholdssteder for folk på søndagstur. Her drives også et slags sportsfiske på småørret som kommer ned fra Sognsvannet. Man ser stadig små damanlegg som er bygget av sten og kasser og fjeler og anne skrap for å danne fiskekulper. Materialene får man gratis fra Gaustads store søppelfylling ut mot bekken.

Nettop partiet omkring denne søppelfylling byr på vakre og idylliske partier, og like overfor har man en haug med en bjerkelund, som er meget benyttet av folk på skogtur. Ovenfor søppelfyllingen kommer bekken ned gjennem en trang kløft i foss og stryk, og nu kommer også granskogen frem til bekkeleiet. Ved den øvre ende av kløften går en bro over bekken, og her er det gamle damanlegg for det tidligere vanninntak til Gaustad. Litt lenger op kommer så dammen for det tidligere vanninntak for Oslos vannledning. Begge disse vanninntak er nu flyttet op til Sognsvannet.

Ovenfor plassene Tuggerud og Snuserud kommer bekken atter inn på dyrket mark og danner tildels grensen mellem Gaustad og Haugerud. Bekken er her for en stor del regulert for å drenere det tidliger myrlende. På disse flate strekninger kunde man godt tenke

sig anlegg av et par store dammer med friluftsbad om sommeren og skøitebane om vinteren. Ungdommen fra Ullevål og Sogn havebyer drar jo nu helt til Bånntjern for å bade og gå på skøiter, så det vil nok bli behov for slike anlegg.

Langs den øvre del av bekken på denne strekning stod der en rekke store og prektige bjerketrær, men de er dessverre hugget på Gaustads side, så bare de store stubber minner om fordums herlighet. Men på Haugeruds side står der ennu en del vakre trær igjen. Dessuten har man her et par vakre bjerkeholt, som vilde gjøre sig godt som naturpark i forbindelse med bekken. Skogpartiet mellem Ankerveien og Sognsvannet er litt sumpig, men vil også egne sig godt som naturpark, men det er mulig at Oslo kommune ikke vil slippe publikum så nær inn på Sognsvannet av hensyn til byens drikkevann.

Således ligger altså bekken idag. Den har store muligheter som naturpark, og det vilde være til ubotelig skade om man ikke tar vare på den. Hvis man regulerer en parkstripe langs bekken, kan man få en fredelig fotsti i oprindelig norsk natur helt fra Drammensveien til Sognsvannet, kun avbrutt på den korte strekning over Holmenkollbanens stasjonstomt. Men det bør ikke bli tale om noen almindelig spaservei, den vil ødelegge altfor meget av den oprindelige natur i det trange bekkeleie, men kun en primitiv fotsti.
Ernst Bjerknes siterer professor Holtedahl: "Strøket ved Oslo hører til de i geologisk henseende interessanteste områder som overhodet kjennes.(...) Alt i alt vil man på en tur langs Sognsbekken stifte bekjentskap med en rikdom av geologiske fenomener, og under kyndig ledelse få et gløtt inn i både fjernere og nyere kapitler i Akersdalens vekslende geologisk historie."

Ernst Bjerknes i St. Hallvard 1939.

ÅRSMØTET 25.3.1993 I RIS STORSTUE

Sak 1/93 - Valg av møteleder: Jan Høeg
" 2/93 - Valg av referent: Inger- Britt Habberstad
" 3/93 - Valg av protokoll-underskrivere: Tove Falkenberg og Ditlef Martens
" 4/93 - Innkalling til årsmøte godkjent
" 5/93 - Sakliste godkjent
" 6/93 - Årsmelding og årsregnskap ble godkjent uten kommentarer
" 7/93 - Vedtektene ble gjennomgått. Årsmøtet vedtok enkelte nye formuleringer og presiseringer. Styret fikk fullmakt til å formulere pkt. 5, ledd 2. Det skal være 6 medlemmer i styret som sitter i 2 år. For å få kontinuitet i styret, må tre medlemmer velges hvert år for en to-årsperiode.
" 8/93 - Tanker om virksomheten i laget:
a) 2-3 medlemsmøter pr. år
b) 1-2 vandringer i bydelen pr. år.
c) 4 medlemsblad pr. år. Foreløbig ikke aktuelt med årbok. Medlemsbladene vil ha et årsvolum på 130-144 sider (1993).
d) Aktuelt å lage en billedbok. Evt.julekalender/kopiere malerier/luftfotografier.
e) Dannelse av grupper: - billedgruppe/gårdshistorie/veihistorie/intervjue eldre i bydelen/redaksjonsgruppe/kulturgruppe/hyggemøter/PR-gruppe
" 9/93 - Følgende ble valgt til det nye styret:
For en ett-års periode: Øyvind Gaukstad, Finn Holden, Sigrid Solberg.
For en toårs periode: Per Henrik Bache, Evelyn Borchsenius, Anne Wenche Ore.
" 10/93 -Valgkomité: Jan Høeg, Rolf Johnsen, Bjarne Mjaaland.
" 11/93 -Gjenvalg på to revisorer: Tore Holst, Liva Tonning Langmark.
" 12/93 -Evt. Forslag om at laget står på en mailing-liste i Vinderen Bydelsforvaltning.

Etter årsmøtet presenterte Tine Qvale tegninger/malerier utført av elever ved Midtstuen skole. Motivene var Gaustad gård, Midtstubakken, Svenstuen med den gamle låven.
Lektor Ivar Seierstad kåserte om "Fra Oslo til Kristiania".

På møtet deltok 50 medlemmer. Møtet ble hevet kl. 2145.

Inger-Britt Habberstad
sign.

Tove Falkenberg sign.

Ditlef Martens sign.

Sognsvannsbekken ved Gaustad 1938.

MINNER FRA SLEMDAL SKOLE III

De første minnene fra Slemdal skole kom i medlemsblad nr. 4/92 og 1/93. Det var "overleverte" minner. Her kommer de første autentiske minnene ved Frederik F. Zimmer.

Jeg begynte på frk. Scheels privatskole 1. september 1915, og fikk først frk. Ender, senere frk. Kathy Agathe Fosen som lærerinne.

Jeg vet ikke når frk. Scheel startet sin skole, men i første nr. av medlemsbladet for Vinderen historielag (nr. 1/92) og i jubileumsboken "Holmenkollbanen gjennom 50 år" er inntatt en kartskisse datert oktober 1900. Kartet viser "Villatomterne" langs Holmenkollbanen, og eier av tomt nr. 104 var en frk. Scheel. Tomten er avmerket nøyaktig der hvor Slemdal skole ligger i dag, så eieren må ha vært frk. Nanna Scheel som startet sin privatskole der.

Opprinnelig var det en trebygning som lå tett opp til Frognerseterveien hvor frk. Scheel selv bodde i 2. etasje og drev sin skole i 1. etasje. Villaen ble revet i 1930-årene for å gi plass til den nye, store skolebygning. Den mindre murbygning som ligger ut mot trikken, må være oppført før 1915, for det var i den bygningen jeg begynte i 1. klasse. Den lille skolegården lå på sydsiden av murbygningen og hadde samme preg av "ørken" som de fleste andre skolegårder på den tid. Syd for skolen, og vis-a-vis det nåværende postkontor, lå en villa som var eiet av advokat Aage Oldendorff, og som jeg tror senere ble bolig for skolens overlærer eller vaktmester. Villaen er nå revet og tomten innlemmet i skolegården. Mellom frk. Scheels trebygning og adv. Oldendorffs have var det frukttrær som frk. Scheel voktet med ørneblikk. Det var selvfølgelig strengt forbudt å nærme seg den fristende frukt, men det hendte at noen forgrep sig og ble behørig straffet av den meget myndige frk. Scheel.

I 1917 ble Slemdal skole kommunal og utvidet til også å omfatte middelskole. La meg tilføye at "Vildsvinet" som står utenfor skolen mot Stasjonsveien, er kommet dit i de senere år. Tidligere stod det i Fahlstrøms have oppe i Frognerseterveien, og det ble sagt at han selv hadde laget denne kopi av "Vildsvinet", originalen befinner seg i Uffizi-galleriet i Firenze.

Da jeg høsten 1919 skulle begynne i 5. klasse, var det intet ledig klasserom til oss på Slemdal skole. Det ble leiet et rom på Vinderen i det som dengang ble kalt "Conditori-gården" hvor vi tilbragte det skoleåret. Inngangen til klasserommet var i bygningens sydvestre hjørne med adkomst fra Borgenveien. Det var en slags åpen, men overbygget veranda som førte inn til klasserommet som var en del av en leilighet, og er i dag det innerste værelset i "Jeppes Gjestehus". Det var en dame som leiet ut rommet, og vi måtte følgelig benytte hennes W.C., hvilket resulterte i svært mange klager fra hennes side.

Verandaen som førte inn til vårt klasserom, finnes fremdeles, men er nå innebygget og fører bl.a. inn til Vinderen Elektriskes installasjonsavdeling. Naboskapet til Vinderen Conditori var en stor fristelse. Inngangen dit var fra bygningens sydøstre hjørne, så vi kunne bare smyge oss langs husveggen for å komme inn i paradiset hvor en stor pose kakesmuler kostet 10 øre. Bakeriet var i kjelleren under Conditoriet, og der ble det bakt også for "Alliance Conditori" på Karl Johan som hadde samme eier, og Conditoriets varebil gikk dit i fast rute med bakervarer.

Gymnastikksal hadde vi ikke adgang til, og sløyd hadde vi en ettermiddag i uken på Vinderen skole. Borgenveien var vår skolegård, men trafikken der var minimal på den tid.

Da vår lærerinne frk. Laura Swensen giftet seg og sluttet ved skolen, fikk vi som vikar en frk. Nilsen. Ved frk. Swensens

avgang ble det innsamlet penger i klassen til en gave, en sukkerbøse i sølv som i en av de siste timer vi hadde henne, ble overrakt henne av Thor Bernhoft som fremførte følgende selvlagete dikt:

Kjære frøken, nu reiser du fra os
takk for al visdom som du ga os
Av kilder så rene du lot os øse
her får du til gjengjeld en sukkerbøse.

Overleveringen ble etterfulgt av et dybt bukk.

Men tilbake til frk. Nilsen. Vi var visst den første klassen hun var betroet å undervise, for hun tok et foto av klassen som alle guttene fikk kopi av, og det har siden stått i mitt fotoalbum fra den tiden. Jeg har fått det avfotografert og vedlegger fotoet sammen med en navneliste over alle guttene. Fotoet er tatt i Borgenveien våren 1920, og villaen i bakgrunnen ligger der fremdeles, men de små vinduene er gjort større.

En interessant detalj på fotoet er det lille spissgavlete huset til høyre for villaen. Jeg husker ikke lenger hva slags hus det var, men kan det ha vært en husmannsplass under Ris, Grimelund eller Borgen? Kanskje Historielaget kan gi svaret?

Det var bare det ene året vi hadde klasserom i "Conditorigården" på Vinderen. Da Ris skole stod ferdig, flyttet middelskolen dit, og Slemdal skole fortsatte som folkeskole.

Frederik F. Zimmer

PS. Frk. Swensen giftet seg med telefondirektør Kristiansen og bodde i Stjerneveien 2.

Slemdal skole, 5. klasse 1920

Foto tatt våren 1920 i Borgenveien på Vinderen.

Fra venstre:
Jack Lie, Stubben, Slemdal, Richard Tønnesen, Dagaliveien, Alf Ødegaard, Grimelundsveien, Giert Meidell, Conditorigården, Vinderen, Erling Mathiesen, Tennisveien, Eiler Lund Frognerseterveien, Frederik F. Zimmer, Tennisveien, Erik Juel, Dalsveien, Bjørn Sinding-Larsen, Grimelundsveien, Thomas Jensen, Dagaliveien, Erik Sørensen, Dalsveien, Rolf Monrad, Dagaliveien, Ivar Nordskog, Besserud, Ragnar Eie, Tennisveien, Thor Bernhoft, nåværende Ris prestegård, Helger Thornam, Dagaliveien, Gustav Wille, Steinerud, Ottar Hvoslef, Vinderen, Jarl-Magnus Parmann, Frøen, Gunnar Large, Skogryggveien.

SEKRETÆRENS HJØRNE

Siden sist kan jeg ønske velkommen til 21 nye medlemmer og håper alle er fornøyd med sitt medlemskap i historielaget.
Vi har passert 300 medlemmer etter 14 måneder og er pr 10. mai blitt 324 medl.

Årskontingent 1993:
De aller fleste medlemmer har betalt sin kontingent, men det er noen få som mangler enda. Hvis du er tvil om hva du har betalt før, kan du lese dette av adresselappen etter ditt navn. Koden betyr:

2 = betalt for 1992
2k = betalt kontant på stiftelsesmøte 23. mars 1992
3 = betalt for 1993
g = har mottatt bladet som gave hittil, bør betale?
23456+L = Livsvarig medlem betalt kr 1000.- Bør bli flere?
2 +500 = Medlem som har gitt kr 500.-
vs = påtatt seg verv i en gruppe og s for styremedlem

Hvis du synes at dette er vanskelig eller om du finner ut at sekretæren har gjort en feil i registreringen, er det bare hyggelig om du ringer meg på telefon 22 14 39 21.

For de som ikke har lest våre første 5 blader fra 1992-93, kan disse kjøpes ved henvendelse til sekretæren. Der vil du også finne omtalt at vi er i ferd med å danne grupper som skal arbeide med følgende emner: gårdshistorie, billeder, gamle kart, fornminner og middelalderhistorie, intervju av eldre, kilderegister, redaksjon, etc. Si ifra om du ønsker å være med i en av disse gruppene eller om du har andre forslag til grupper, eventuelt ideer som laget kan ha glede av.

Vårt medlemsblad nr 7 (3/93) er under arbeide. Det utkommer i begynnelsen av september med nærmere beskrivelse av vårt syvende møte den 20.september hvor vi setter fokus på Gaustad

Sykehus som må være en av våre eldste bedrifter fra 1855 i vår bydel. Vi har allerede besøkt sykehusets direktør som har lovet å lage en interessant kveld for oss. Vi skal blant annet besøke Gaustad Museum som du antagelig aldri har hørt om.

Kom med ideer til andre arrangementer du ønsker i historielagets regi.

Ikke medlemmer kan melde seg inn i historielaget ved å betale kontingent på kr 100.- og/eller gi en gave på vår postgiro-konto 0825-0409339.
Hvis du ikke benytter deg av dette tilbudet, ber vi deg gi dette bladet til en annen som du tror vil bli med i historielaget.

De som er medlemmer, ber vi vise bladet til venner og fortelle nærmere om det nye historielaget for hele Vinderen Bydel 23.

Håper mange finner veien til vår tur 3. juni.

Per Henrik Bache

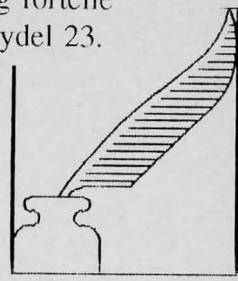

Slemdalsveien 83 og 85 ved Gaustad st.
Foto fra år 1902. Husene revet i 1969.